

Sbohem lásko

1. Ať bylo mně i jí tak šestnáct let,
zeleným údolím jsem si ji ved',
byla krásná, to vím, a já měl strach, jak říct,
když na řasách slzu má velkou jako hrách.

R: Sbohem, lásko, nech mě jít, nech mě jít, bude klid,
žádněj pláč už nespraví ty můj nohy toulavý,
já tě vážně měl moc rád, co ti víc můžu dát,
nejsem žádněj ideál, nech mě jít zas o dům dál.

2. A tak šel čas, a já se toulám dál,
v kolika údolích jsem takhle stál,
hledal slůvka, co jsou jak hojivej fáč,
bůhví, co jsem to zač, že přináším všem jenom pláč.

R:

Rec: Já nevím, kde se to v člověku bere – ten neklid, co ho
z místa na místo, co ho nenechá, aby byl sám se sebou
spokojený jako většina ostatních, aby se usadil, aby o
jenom to, co se má, a říkal jenom to, co se od něj čeká
prostě nemůžu zůstat na jednom místě, nemůžu, opravdu,

R: